

Arrest

nr. 160 391 van 19 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIBI, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 9 oktober 2012 een vierde aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in functie van de medische aandoeningen van beide verzoekers. Bij beslissing van 7 maart 2014 werd de aanvraag van 9 oktober 2012 ongegrond verklaard (kennisgeving op 10 april 2014). Het betreft de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.10.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door : (...)”

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 07.05.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor TSG, die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 06.03.2014 in gesloten omslag).

Er werden eveneens medische elementen aangehaald voor CS, die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 06.03.2014 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Redenen:

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procédure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkenen tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslagen aan TSG en aan CS te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN TSG OF AAN CS ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAGEN."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 8.2 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Zij stellen tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel verzoekers in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikken. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvV 5 juni 2012, nr. X).

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen en in de adviezen van 6 maart 2014 van de ambtenaar-geneesheer, die aan verzoekers werden medegedeeld en die geacht worden integraal deel uit te maken van de bestreden beslissing.

In casu wordt er met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet op afdoende wijze gemotiveerd waarom de aanvraag ongegrond is, met name de omstandigheid dat voor zowel verzoeker als verzoekster een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. De bronnen waarop de ambtenaar-geneesheer zijn adviezen steunt, worden tevens vermeld.

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden waar zij stellen dat de formele motiveringsplicht geschonden zou zijn doordat geen kopie van de inhoud van die bronnen eerder of gelijktijdig met de thans bestreden beslissing ter kennis werd gebracht. Verzoekers tonen ter zake evenmin aan welk belang zij hebben met hun kritiek betreffende de bronnen die door de ambtenaar-geneesheer werden gehanteerd. Die bronnen bevinden zich immers in het administratief dossier van verzoekers die, desgevallend met tussenkomst van hun raadsman, een verzoek tot inzage en kopie kunnen richten tot verwerende partij en op die manier aldus een kopie van de betrokken bronnen kunnen ontvangen. Uit de in het verzoekschrift geuite kritiek blijkt overigens dat verzoekers de determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kennen, zodat in casu het voornaamste van de formele motiveringsplicht is bereikt. Er wordt geen schending aangetoond van de formele motiveringsplicht.

Waar zij inhoudelijk kritiek uiten op de bestreden beslissing en stellen dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout, voeren verzoekers in werkelijkheid een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

De ambtenaar-geneesheer is in zijn adviezen van 6 maart 2014 tot volgende conclusies gekomen:

- Voor verzoeker: *“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”;*
- Voor verzoekster: *“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Rusland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”*

Een eenvoudige lezing van de adviezen toont aan dat de ambtenaar-geneesheer tot die besluiten kwam, nadat hij op uitvoerige wijze de voorgelegde medische getuigschriften heeft geanalyseerd, op basis waarvan hij de aandoeningen heeft vastgesteld. Uit de adviezen blijkt tevens dat de ambtenaar-geneesheer een onderzoek heeft gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de adequate medische behandelingen in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer heeft ook de bronnen vermeld waarop zijn adviezen steunen.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij van mening zijn dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de ambtenaar-geneesheer om in hoofde van beiden te oordelen dat hun aandoeningen hen niet belemmeren te reizen en dat zij geen nood hebben aan mantelzorg.

Met betrekking tot verzoeker merkt de ambtenaar-geneesheer op dat verzoeker in 2008 drie overbruggingen kreeg in Rusland. De cardiologische problemen van verzoeker bestonden dus reeds op het ogenblik dat verzoekers naar België kwamen.

De Raad van State besluit in het arrest nr. X van 15 september 2010: *“Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten”.*

Uit voornoemd arrest van de Raad van State blijkt nog dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Met betrekking tot verzoekster blijkt in tegenstelling tot wat verzoekers betogen, uit de door de behandelende geneesheer, Dr. L. niet dat verzoekster niet in staat zou zijn om te reizen. Uit de door verzoekers geciteerde passage afkomstig uit de voorgelegde medische getuigschriften, blijkt enkel dat die behandelende geneesheer het verblijf van verzoekster in Luik noodzakelijk zou achten dit met het oog op de behandeling in het ziekenhuis te Glain. Een eenvoudige lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer toont evenwel aan dat hij de beschikbaarheid van psychiatrische opvolging, zowel ambulant als in het ziekenhuismilieu, in het land van herkomst heeft onderzocht, alsook de mogelijkheid van opvolging door een psycholoog (ambulant) en door een huisarts. Hij heeft ter zake de bronnen vermeld.

Waar verzoekers betogen dat de ambtenaar-geneesheer hun origine niet in overweging heeft genomen en stellen dat zij ongeveer 20 uren zouden moeten reizen naar Moskou over een afstand van 1.600 km hetgeen onmogelijk is aangezien hun gezondheidstoestand en de frequentie van zorg, merkt de Raad op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet het bestaan van een adequate behandeling in het land van herkomst vereist. Zij gaan met hun betoog tevens voorbij aan het feit dat de ambtenaar-geneesheer inzake verzoekster heeft gewezen op de mogelijkheid tot ambulante psychiatrische en psychologische opvolging. Zij gaan met hun betoog tevens voorbij aan het feit dat de ambtenaar-geneesheer inzake verzoeker heeft gewezen op het feit dat hij in 2008 drie overbruggingen heeft ondergaan in het land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker reeds in het verleden in Moskou is geweest voor een operatie.

Uit de in het verzoekschrift geciteerde rapporten en internetpassages blijkt niet dat de medische behandelingen niet beschikbaar zouden zijn in het land van herkomst. Uit die passages blijkt derhalve niet dat de adviezen van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk of kennelijk foutief zijn wat betreft de beschikbaarheid van de medische behandelingen in het land van herkomst. Met hun betoog omtrent de toegankelijkheid van de medische behandelingen en de verwijzing ter zake naar rapporten waaruit zou blijken dat verzoekers in het land van herkomst zouden moeten betalen voor hun behandeling, gaan zij voorbij aan het feit dat de ambtenaar-geneesheer niet alleen heeft verduidelijkt dat de aandoeningen van verzoekers opgenomen zijn op de lijst van aandoeningen waarvoor de medicijnen gratis worden verstrekt. Uit beide adviezen blijkt tevens dat, zelfs indien de nodige medische zorgen voor verzoekers financiële implicaties met zich zouden meebrengen, de ambtenaar-geneesheer eveneens met dit gegeven rekening heeft gehouden bij de beoordeling van de toegankelijkheid van de zorgen.

De ambtenaar-geneesheer heeft immers tevens op volgende elementen gewezen:

- Verzoekster heeft geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voorgelegd en in het dossier zijn geen elementen aanwezig die erop zouden wijzen dat verzoekster in het land van herkomst geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt. Hij verwijst tevens op het feit dat zij een pedagogisch diploma in Russische taal en literatuur heeft en dat zij 28 jaar gewerkt heeft in de middelbare school en het gymnasium in Malgobek, elementen die haar integratie op de arbeidsmarkt kunnen vergemakkelijken;
- Tijdens zijn asielrelaas heeft verzoeker verklaard 14.000 dollar te hebben betaald voor hun reis naar België, wat ook een zekere financiële zelfredzaamheid doet vermoeden;
- Op het vlak van sociale zekerheid wijst de ambtenaar-geneesheer op het bestaan van een ouderdomspensioen, een staatspensioen en een invaliditeitspensioen;

- Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat verzoekers in Rusland/Ingosjetie geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat die bepaling vereist dat de beschikbaarheid van en de toegankelijkheid tot een behandeling in het land van herkomst identiek moeten zijn aan de beschikbaarheid van en de toegankelijkheid tot die behandeling in België. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet vereist evenmin dat de medische behandeling in het land van herkomst van hetzelfde of een vergelijkbaar kwaliteitsniveau zou zijn zoals in België.

Voor zoveel verzoekers met hun betoog dat de verwerende partij zich niet kan beperken tot *“een onvolledig verslag van een huisarts die geen wetenschappelijk argumentatie bevat”* zouden doelen op de omstandigheid dat de ambtenaar-geneesheer een generalist zou zijn, verwijst de Raad ter zake naar het arrest nr. X van 6 november 2013 van de Raad van State waarin het volgende werd geoordeeld: *“Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt moet dus aan de ambtenaar-geneesheer worden overgelaten. Deze laatste is volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten. Indien hij het noodzakelijk acht, kan hij advies van deskundigen inwinnen.”* (Parl. St; Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, 34). Verder stelt de Raad van State in voornoemd arrest *“de ambtenaar-geneesheer (dient) niet van een bijzondere expertise blijkt te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en is hij niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld.”*

Gezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk de redenen worden aangegeven waarom geen sprake kan zijn van een reëel risico voor het leven of fysieke integriteit van verzoekers dit omwille van het feit dat de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, en verzoekers niet aantonen dat de beoordeling van hun medische toestand kennelijk foutief of onredelijk zou zijn, is voldaan aan de vereisten van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Er wordt geen schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond.

Behoudens de vaststelling dat verzoekers zich niet dienstig kunnen beroepen op artikel 8.2 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, tonen zij evenmin aan welk belang zij hebben bij hun kritiek. Enerzijds dient te worden vastgesteld dat de bronnen die zij in hun verzoekschrift aanhalen niet van een recentere datum zijn dan de bronnen die door de ambtenaar-geneesheer werden gehanteerd. Anderzijds toont een eenvoudige lezing van de adviezen aan dat, in tegenstelling tot wat verzoekers betogen, de ambtenaar-geneesheer zich op verscheidene bronnen heeft gebaseerd. Zij tonen evenmin aan dat de in het verzoekschrift geciteerde passages nauwkeurigere informatie zou bevatten met betrekking tot hun concrete situatie dan de adviezen van de ambtenaar-geneesheer.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC